

STOYAN STOYANOV

(SKYBOY46)

“ДЕН ОТ ЖИВОТА”

ПОЕМИ ЗА
ЛЮБОВТА И ЖИВОТА

“ДЕН ОТ ЖИВОТА”

Стихове от
Любовта и Живота

Стоян Стоянов

[\(Skyboy46\)](#)

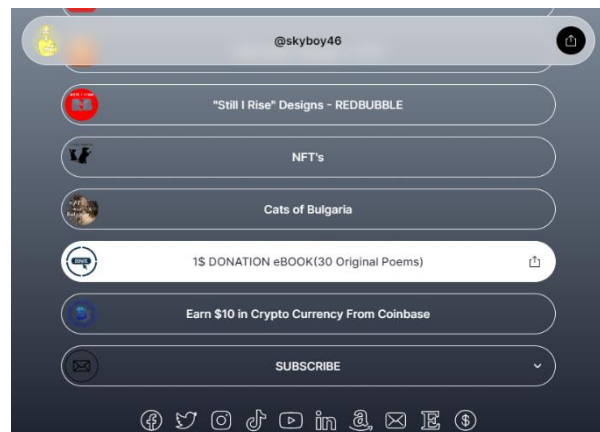
АКО ВИ Е ХАРЕСАЛА НЯКОЯ ЧАСТ ОТ ТАЗИ КНИГА,
МОЖЕТЕ ДА СПОДЕЛЕТЕ 1\$,

ЩЕ ВИ БЪДА БЛАГОДАРЕН.

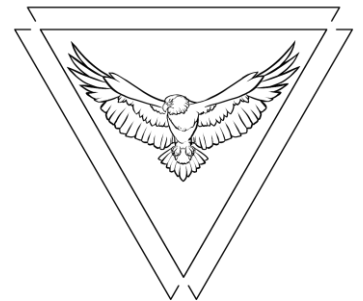
ЕДНО ЕВРО, АКО ВИ Е ХАРЕСАЛА НЯКОЯ ЧАСТ ОТ ТАЗИ
КНИГА С ПОЕМИ.

ДАРЕНИЕ ОТ 1\$ МОЖЕ ДА БЪДЕ ИЗПРАТЕН [ТУК](#):

<https://linktr.ee/skyboy46> или чрез [PayPal](#)

still i rise™

Самоиздадена електронна книга

Всички права запазени ®

2021

*** ~ *** *Животът е едно дълго изречение* *** ~ ***

SPONSOR - MYSKYPET
MySkyPet - Designed for Pet Lovers
www.myskypet.com
www.myskypet.etsy.com
www.myskypet.redbubble.com

Стоян Стоянов, (Skyboy46) отстоява правото си да бъде идентифициран, като автор на тази книга.

Публикувано за първи път в Amazon през 2021г. (<https://www.amzn.com/B09CDPM7WX/>)
Публикувано за първи път в ETSY in 2021 (<https://www.etsy.com/shop/elonreevesarts/>) &
(<https://www.etsy.com/shop/myskypet/>)

Копирането, продажбата на копия или части от тази книга и използването в каквито и да е практики, които могат да бъдат монетизирани, не е разрешено без подписаното съгласие на автора.

"Still I Rise"
~Explore your Freedom~

Пасаж от книгата:

"Сезонът свърши, край на този разказ и на любовта,
здравей ти, Есен, град на самота."

stoan
stoyanov

*** *прочетете го така, че да си струва* ***

Автор на книгата: Стоян Йорданов Стоянов
Заглавие на книгата: “Ден от живота” - Поезия на любовта и живота.
© 2021, Стоян Йорданов Стоянов

Самопубликувана книга
(stoyanstoyanov46@gmail.com)
Нидерландия, Хертогенбош

Всички права запазени.

Никоя част от тази публикация не може да бъде възпроизведена или публикувана под каквато и да е форма. Това включва, електронни, механични, фотокопиране, записване или по друг начин, без предварителното писмено разрешение на издателя.

*****

Книгата ще съдържа художествени творения на Моника Стоянова. (Alassia)

[_alassia](#) on [Instagram](#) & [www.alassiaarts.etsy.com](#)

I – LOVE

- [1. Чудото си ти – Страница 6](#)
- [2. Сънят за теб – Страница 7](#)
- [3. Пред есенен стих – Страница 8](#)
- [4. Спомени – Страница 12](#)
- [5. На баба – Страница 14](#)
- [6. В плен на надеждата – Страница 15](#)
- [7. В полъха на нощта – Страница 16](#)
- [8. Свети Валентин – Страница 17](#)
- [9. Балада – Страница 20](#)
- [10. Еротиката в теб – Страница 21](#)
- [11. Следващият ми мираж - Страница 23](#)
- [12. Планетата Вселена- Страница 24](#)

II – LIFE

- [13. Поредният сезон завършва – Страница 26](#)
- [14. Непокорно сърце – Страница 28](#)
- [15. Громоли се планинатао – Страница 29](#)
- [16. Тъмна сянка – Страница 30](#)
- [17. Момичето от влака – Страница 33](#)
- [18. Живот като на свещичка – Страница 34](#)
- [19. Звукът на влака – Страница 35](#)
- [20. Бунтовническо сърце – Страница 36](#)
- [21. Свобода в окови – Страница 38](#)
- [22. Заслужава ли си? – Страница 39](#)
- [23. Нека Ви попитам – Страница 40](#)
- [24. Невърленд-Недерленд – Страница 41](#)
- [25. Как завърши вечерта? – Page 42](#)

III – RHYTHM OF MUSIC

- [26. Среднощен танц – Страница 44](#)
- [27. Въпреки всичко – Страница 47](#)
- [28. Късам вратовръзката – Страница 49](#)
- [29. Ела с мен – Страница 50](#)
- [30. Ритмо Ла Вида – Страница 53](#)

І.ЛЮБОВ

ЧУДОТО СИ ТИ

Сезоните не ме щадяха,

Лято; Есен; Зима; Пролет;

Цялата земя цъфтеше, цялата освен душата,

Лято; Есен; Зима; Пролет;

Имаше момент, един ли беше само? Лятото, усети се по-дълго,
повече от есента, зимата и пролетта.

Времето ли се забави или просто, тя, душа?

Истина ли бе това? Сън или мечта?

Не казвай сбогом, преди здравей любима,
допусни ме плахо в сънищата твои.

Ангелско лице, богиня от небето синьо,

Спомен си от любовта, срещаме се с нея в младостта.

Не повярвах на това усещане, така далечно отклонение,
приказка, вековно писано творение.

Сезонът свърши, край на този разказ и на любовта,
здравей ти Есен, град на самота.

СЪНЯТ ЗА ТЕБ

Когато, нощта е дълга и дълбока,
цялата покрита с тайни и неволи.
Когато студ залегне в душата,
в денонощието безпощадно.

В края на деня, когато бурното сърце копнее за покой,
когато победата е далеч от хоризонта и мечтите.

Тогава идваш ти! Силата на моя следващ ден,
смисълтът на този мъж във плен.

Усмивка! Нежна топлина, целувка... силата на твоята прегръдка,
душа съблечена от всички дрехи, тялото на пролетна роса.
Отлетя! Свободна ти, крилата птица. Живот спокоен, мир и свобода,
дали ще ги откриеш? Може би, не зная!

Чашата е наполовина празна, не и се изтрезнява, тя, душата,
огънят и той едва, и леко клета, като, и то, сърцето.

Аз просто пиша, този текст е посветен на теб,
чаша втора, тялото поема. Стига! Нека да затуля светлината.

Нека тялото ми легне в купчина сено, нека и очите си притворя,
огънят загасна, озарява само лунна светлина душата.

Само миг и ще се видим мила,
ще се видим в моя сън, моят вечен, роден кът.

by [Alassia](#)

ПРЕД-ЕСЕНЕН СТИХ

Отмина лятото възшебно,
замина си и с него любовта.
Ще бъде тъжна тази есен,
този уж мой най-любим сезон.

Не вярвах аз и не очаквах,
да попадна в плен на любовта.
В живот изгълнен с много мъки, несполуки,
озари ме ти с топлина и светлина.

В дъждовна пролет появи се,
усмивка нежна, пътър мироглед.
Сияеща с божествен чар и радост,
изгълнена с вселенска доброта.

Опознавахме се тихо в нощта,
вървахме двама късно вечерта.
Видях в теб свобода и красота,
живот копнеещ и изгълнен с красота.

Сърце жадуващо за обич и наслада,
сърце нежно, страстно... мъничко потайно.
Преживяло много в тоз живот,
едно сърце винаги е наранимо.

Целувка първа, тя не закъсня,
сътворихме я и нея... късно през нощта.
Спонтанно те прихванах за ръка,
свободни бягахме към морето по брега.

Преплитаха се погледи смутени,
въздишка нежна на море.
Прекарвах нежно пръсти,
през копrienената ти коса.

Не бе сигурна за този момент на слабост,
Поглед, блян... лунна светлина.

Момент на плахост, полъх на ветрец,
вълни връхлитащи се по морето.
Луна сияеща над нас в нощта,
Устни и прегръдки се преплитаха в нощта.

Как бих искал да опиша всеки наш момент,
всяко чувство, което съм опитал с теб.
Всеки разговор, прегръдка и целувка,
моментите на щастие с които бях дарен.

Не бях усещал аз такава страст от никой,
видях в теб всичко за което бях копнял.
Но, както в Бродуейски мюзикъл, така и в този наш сюжет...
Лятната любов замина... отлетя, като по сценарий.

Не знам, защо съм натъжен,
нали не трябваше да е така.
Ще трябва може би в отделна стихосбирка,
за всяка малка наша среща да напиша, своя благодат.

Дали това не бе видение?
Духовен свят, мираж, Нирвана?
Това, което винаги съм търсил,
знам, че съществува все пак по света.

Може би това сега ме кара,
да копнея... все по-силно през деня.
Вечер да се появяваш, ти, дълбоко в съня;
Неизживяна страст сега заема, моята душа.

В нощта вървях през уличките плахо,
през улички, пътечки... по които сме вървели двама.
Търсих тишина, спокойствие, покой
отвърна само пуста, запустяла, празна празнота.

Но така щастлив съм, че се появи,
момиче, нежна като пролетта.
Вечер звучното ти име мотивира моята душа,
когато изрека на глас и кажа...

Нежен глас в съзнанието ми кънти,
този звук небесен, който сътворяваш ти.
Защо настръхвам, когато по радиото песен,
на която сме танцували и аз, и ти.

Момент отминал, спомен се завръща в мен,
вървим в този час на подсъзнание.
Покой неземеен, миг от радостта,
въздишка, дъх прохладен над луна.

Изпращам те до входната врата,
прегръдка и целувка нежна по врата.
Разпалваме страстта в тази тъмнина,
озаряваме небето с любов и красота.

Стига толкоз в туй сегашно време,
в минало говоря, а описвам сякаш е сега!
Дали за бъдещето не говоря вече?
Обърках си реалността.

Минава време и смутено бях я аз прихванал за ръка.
вървахме плахо, към моята врата.
Чаша вино последвана от още една,
нощта ще бъде вълшебна, страстна, пълна с красота.

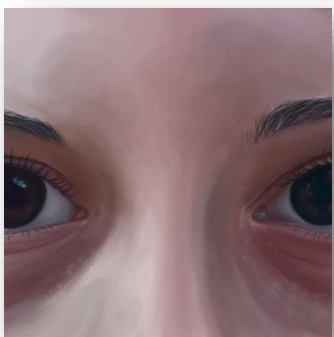
Нежна като летен морски бриз,
момиче на морето, дете на пролетта.
Изгрев озаряваща деня,
предстои те първа да покоряваш ти света.

Дано за мъничко поне докоснах твоето сърце,
и малко щастие да съм донесъл в твоята душа.
Вече знам, ангелите съществуват,
видях един, видях го в твоите очи.

Мечти и щастие ще застигнат твоите копнежи,
любовта ще покори пак обичащото ти сърце.
Ще засияеш ти отново, както никога преди не си.
Ще сияеш, но през тези други, нечии очи.

Докато това се случи и те първа предстои,
ще се моля... тайничко, ще се надявам;

Отново да прихвана твоята ръка,
да вървим до късно през града,
да целувам нежните ти устни през нощта,
да прекарвам пръсти, през копринената ти коса.

by [Alassia](#)

СПОМЕНИ

Стари спомени, аромат на Бор и на канела,
там, до хижата с бистри езера.

Трепети, като на падащи листа,
Полтъхът на свобода.

Вкус на смях... ах, толкова божествен,
поглед озарен, проблясък в детството небесно.

Там, когато душите бяха диви... с ритми на танго в сърцата,
Утро, тъй потайно... приключения, тъй всеобхватни.

Тогава... безгрижни, играещи и с песен във душата.
Симфония от Рая, блус без граници и правила.
Часовникът тик-така без пощада, бе тъй несправедлив,
той завърта всичко... Времето лети! Бясно и без жал.

Година преминава бързо, десетилетие и даже две!
Бях на деветнадесет, а сега почуква плахо... десетилетието трето.
Гравитация и Черни дупки, и сега изправени пред тъмна, мрачна, непрогледна бездна,
Вселена с цветовете на дъга, бавно избледняваше в нюансите на сиво.

Необратимо, всемогъщото време... часовникът не спира и не се обръща,
като Черната дупка, бавно, мъчно времето поглъща.

Спомняте ли си за нашите майки и бащи?
Залитнали в живота, този всепоглъщащ кръг.
Бързо се сдобихме с този тежен трон;
Короната е тежка, тежка повече от таз Земя.

Само в дълбините на нощта поглеждаме в небето тъмно,
гълно със звезди и светлини, и избледняла черно-бяла снимка.
От сълзите ронещи се из под нашите очи мечтаем...
мечтаем в сънища от миналото, приказки от времето оно.

Една последна глътка вино, един последен поглед към нощта,
една сълза от радост и една за тъжната душа.

- „Мамо, тате може ли да ме целунете за лека нощ?“
Подочу се изпод тишината.
- „Идвам! Мило, нежно и прекрасно... мое мъничко дете“

Спомените бавно избледняват, новите те първа се градят,
затворете тая стара книга, кой един и същи разказ, толкоз много го чете?
Завършете тая ваша архаична скица, завършете я със благодаря.
Започнете нова! Нещо още по-велико, което предстои.

Послепис: Тази малка творба е посветена за всички родители. Краят на една велика книга може да е труден, но е неизбежен.

Няма как да се повтори и да бъде по-добра, но великите романи никога не идват в том един... след тях винаги ще има номер две и три. Навярно още по-добри.

[by Alassia](#)

НА БАБА

Когато малко бебе бях, моята баба, сладка и добричка,
мене люля, мене гали, мене сладки думи ми шептеше.

Когато мъничко пораснах, моята баба, сладка и добричка,
с мен играеше с мен се смееше, вечер ми сладки приказки четеше.

Когато още мъничко пораснах и бели детински почнах аз да правя,
моята баба, сладка и добричка... е мъничко сърдита, но пак си ме обича.

Моето детство бе вълшебно, аз до баба, тя до мен,
денем двамата засмени, вечер в приказки сме се унесли.

Бабо, в мен ти живееш вечно! В моето сърце, душа и всяка молекула,
теб обичам най-много на света, ти единствена мене ме разбра.

За всичко лошо, ако някога съм казал и тебе наранил... Прости ми!
На мен, това момченце плахо; Далеч бях и от Света, и от реалността.

Благодаря на теб най-много на света. Благодаря ти, че в живота ми ти беше.
Пораснах, човек добър, без завист и сърце с твоята доброта.

Благодаря ти! Благодаря ти, че те имаше на този свят.
И Вселената в бездънна яма да пропадне... Аз винаги ще съм до теб.

С много, много... много Обич,
Чочо

В ПЛЕН НА НАДЕЖДАТА

Поредна нощ се спуска над града,
мракът превръща всичко в тиха самота.
Ноември брули златните листа,
падат тежко, като каменни сърца.

Защо е толкова без жален този мой любим сезон,
защо мечтая всяка вечер да си с мене през нощта?
Звън, будилник, вятър, сутрешна роса,
стоя сам с перо в трепереца ръка.

Времето безкрайно, грозно и зловещо,
времето летеше, но за мене беше спряло.

Свежа като летен бриз, нежна като пролетта,
но и тъй далече, като нея си сега.
Спиш ли вечер непробудно, нежно, сладко?
Защото аз се лугам, скитник... загубил се в нощта.

Знам, че няма да дочакам аз отново пролетта,
зима люта се задава, хоризонта е с нюанс по-сив.
Ти! Мой изгрев през деня, а вечер озаряваща нощта.
Мастилото изсъхна, може би ще спра до тук!

„Позабравил бях това писмо,
нека да го продължа.“

Тайно вечер ще се моля, тайничко ще се надявам,
ще се моля, ще мечтая... да те сънувам плахо.
В мисълта си аз до тебе ще пристъпя,
ще ти кажа, ти си моята любима.

Ще прошепна, звук, песнопой на птица.
Тихичко до тебе ще пристъпя,
челото ти нежно ще целуна,
после неусетно ще потъна в дълтъг сън.

И ако ти пристанеш в него,
ще мечтая само за едно;
Да не отива си никога нощта
и с теб да бъдем двама, в съня.

В ПОЛЪХА НА НОЩТА

Денят заглъхва над брега покрит със пясък,
морето в тишина обвито, южен бриз.
Залезът деня изпраща все по-нетърпеливо,
луна, на твоето лице изгрява.

Чарът на нощта се люпи плахо,
птиците променят плавно, дръзкия си глас.
Все по-рядко, но вълшебно, озвучаваха нощта,
тя, прекрасна ни загърна в тишина.

Лунен лъч изгря по тебе ведро,
над копринената ти коса.
С въздишка тиха, затаен се питам,
ще бъде ли това момент, изписан вечно на картина.

by [Alassia](#)

СВЕТИ ВАЛЕНТИН

Едно сърце трепти самотно.

Едно сърце не спи в нощта.

Едно сърце вярва в любовта.

Едно сърце мечтае в съня.

Това сърце зърна красота.

Това сърце повярва в любовта.

Това сърце крилата си разтвори.

Това сърце падна в плен на любовта.

Красотата с празен поглед го погледна.

Красотата за него се не спря и отлетя.

Красотата не открехна, своята врата.

Красотата отлетя, скитница в нощта.

Трептящото Сърце не спря да се надява,

да зърне то отново Красотата.

Заблудено от надежди и мечти,

то извика с плахия си глас.... Красота... Спри! Моля те! Ела!

Красотата чу лудото сърце,

този път се спря и плавно го съзря.

Спря се и усети приятна топлина,

но не стигна тази топлина да подпали така нужната искра.

Сърцето я помоли да говорят без слова,

стояха те безмълвни във нощта.

Блаженни бяха тези неизказани слова,

секунди райска, възшебна тишина.

В тези секунди на райска тишина,

Сърцето лудо, неуморно затуптя.

Красотата тихо му прошепна и го спря...

- Сърце, точно друго като теб, моята искра отне!

Сърцето не посмя да проговори, потъна в мрак и самота,
но чувствата на Красотата уважи то и разбра.
Но, докато тя стои пред него, мракът става светлина
и тази светлина само него озарява, и с надежда безнадеждна го дарява.

Години отлетяха, Красотата и Сърцето, самотни се засичаха смутено.
Но в ден специален, този посветен на любовта,
в Красотата ненадейно пламна мъничка искра.
Видяла бе тя друга красота, но със сърце биещо във нейната душа.

В мислите си замечтано отлетя... назад при онова трептящо Сърце,
при това смело странно момче, което преди време плахо прошептя...
- Момиче, Спри! Моля те! Ела!

- Сърце! - Извика плахо красотата... къде си?
Сърцето на мига пристигна и зърна своята любима.
Красотата го погледна и в миг искрата в нея пламна с бурна сила.
- Имам искра и вечна доброта, вземи ги, аз ти подарявам.

Да греят в твоето сърце любимо,
да озаряват светло твоите очи блестящи.
Очи, копнеещи за мене във нощта,
от тебе искам само вяност, любов и топлота.

Искрата пламна с бурна сила, но трептящото Сърце не трепна.
Какво стана и какво се случи? Може би иронията на съдбата?
Красотата се смути и в миг изгуби своите мечти.
В тоз момент Сърцето трепна, трепна както никога преди.

- За да пребъде любовта, трябва да има мъничка искра.
Любовта е винаги пред нас, дори когато не е в нас.
За да затуптят две сърца в едно, е достатъчно да пламне дори само едно.
Пламтящото сърце велика, необятна сила бликва.

Красотата! Това момиче кацнало от Рая, ръката си протегна.
Сърцето! Това момче потайно, нежно я прихвана.
Нощта нежно засия, звезда ярко заблестя, гората тихичко запя,
очи и устни с нежни думи се преплитаха в нощта.

Полетяха двамата във вечерта, шептейки нежни си слова.

-Аз търсих любовта неживяна.

Търсих с пламенно сърце, а тя била до мен,
чакала ме в твоите ръце.

Животът мой с твоя ще гори красиво,

в таз прекрасна нощ, аз съм с теб.

Аз ще бъда твоето момиче

Ти, ти ще бъдеш моето Сърце.

Очите им бисерни в мечти облени,

Трепети, докосване небесно.

Миналата болка отлетя, като ято птици през есента,

вятърът старият живот отми, сега на бели облаци с криле, любов се зароди.

Животът, това е чуден сън. Младостта ще отлети, като крилата птица,

но сега те са в дългоочаквания полъх на тихия ветреца.

Не изгубиха те нито миг безценно време,

литнаха те на мига, и мечтаеха в нощта.

Хоризонтът се стеснява, влюбени вървяха двама,

Любовта, душите... озаряваща наслада.

Нека този празник на любовта дари младите с вечна свобода,

нечакайки толкова много, да открият любовта.

Не на този празник, а всеки ден да е благословен

и тези две Сърца, живеят вечно с любовта и пълни с Красота!

BALLAD

Аз съм тук, но ти не си, къде си? Може би си тук...
в трепет на ръка, добавка в бучка лед и ново бренди.
Лъч, сияние на земен спътник в нощта,
лунно отражение на вчера вечерта.

В тази малка стаичка стоя с писец, пълна тъмнина,
музата прошепва... самота, безмълвна, празна тишина.
Няма звук на струна, няма я одата на радостта,
ни вечерни птици, песнопойци под прозорец, пеещи в нощта.

Дъх, въздишка във студена стая,
ръце сковани в мраз, сърце обвито в лед.
Кибрит и клечка... малка свещ,
пламък, светлина и ново бренди.

Един до друг стояхме с всяка нова глътка,
все по-трудно контролирам таз игра.
Аз и ти безмълвни във нощта, оставили очите да говорят, без слова.
Секунди райска, възшебна тишина.

Полъх, студ, листо, ветрец,
пламък гаснещ, дим от свещ.
Мрак, илюзия, бутилка празна,
само спомен... без кибрит и нова клечка.

[by_Alassia](#)

ЕРОТИКАТА В ТЕБ

Вода се спускаше по цялото и тяло,
бавно, като дъждовна капка, падаща нежно от листо.
Слънцето гореше по бялата и скандинавска кожа,
тяло, цялото покрито с пясък, морски капчици вода.

Бански... мокър, влажен от изпаряваща се вода,
бикини, оформящи красива гледка от Пикасо.
Гърди покрити само с морски пясък,
малки капчици, блестяща красота.

Очи в нюансите на синьо и зелено,
тяло с вик на девствена богиня.
Погледът и дяволски невинен, дъщеря е на греха,
тази жега тъй моряща, позволи ми да я споделя.

Нежен звук, дума прошептява, за мен ли бе предназначена тя?
Позволи ми да се приближа... ръката ми трептяща, докосва и крака.
Нито звук от нея, нито знак да прекратя, само поглед на копнеж,
кладенец, безкрайна бездна, поглед непонятен на светец!

Ръка в ръка, нежно повървахме, ето ни в моята палатка,
нежен блус, целувка... почувства ли това?
Ръката ми се свлича все по-ниско към „ брега “,
Ти, компас на моята воля и мечта.

Бикини, свличат се по твоите бедра, вкусът на твоето тяло е по устните сега,
очите ти със цвят на пъстрота въртят се, вик на нежност, страст!

Ти ме сграбчи, точно там, целувка,
част от мен е вече част от теб.

Жега, жар, горещ е този въздух,

Земетресение по твоето тяло, изкрещя... Белези по моят гръб се сътвориха.

И аз не закъснях, очи затворени, а после ги отворих,
цялото ти тяло е покрито, покрито с ДНК от мен.

СЛЕДВАЩИЯТ МИ МИРАЖ

Часовникът отсече полунощ,
буря, ураган и твоето сърце.
Винаги ли има дъжд пороен?
Капка, капка, загълва тази празнота.

Ще се наводни ли пак душата от потопа?
Кой със лодка ще пристъпи в твоята посока?
Аз ли съм единственият грешник, който ще спасява?
Или пак последният, за който ти се сети в таз беда?

Трудно е да бъда малка лодка в океан,
изправен сам срещу мощните Фрегати.
Но тези кораби военни, просто спират се и в миг отплават,
може да съм малка лодка, но аз стоя до кея, не отплавам никога далеко!

Боря се със мощните вълни, водовъртежи,
винаги около теб се доближавам, но явно все попадам на мираж.
Ето пак, Фрегата, погледа ти отклонява, аз ще си замина...
ще се видим пак, когато той отплава, в следващия ми мираж.

ПЛАНЕТАТА ВСЕЛЕНА

В необятната Вселена, пълна със звук и някак тиха,
пред теб стоеше само мрак, студ и абсолютно нищо.
Роди се ти със трясък, звън, камбана, шумен звук,
не бе планирано и без това да дойдеш тихичко и плахо.

Разширяваш се, създаваш и рушиш, безкраен архитект на скица,
но създаде я сама, цялата картина.

Молекули, атоми, частички от космичен прах,
галактики, звезди безброй, озари ти тази тъмнина.

Кътче Рай, от миналото, бъдеще и настояще,
Грация, без граници и всеобхват.
Всичките галактики, звезди и черни дупки,
красота, създаваща дъха.

Но, копнееше за още ти, преди безкрайно да се разшириш,
нещо по-голямо, по-светло и от теб дори.
Използва всичката магия, цялата любов във теб,
щипка атоми, стрък космичен прах.

Поднесе светлина и топлина, създаде я във формата на жълто Слънце,
плаващи скали, ледени астероиди.
Задържа ги, облада ги с гравитация и чар,
нещо липсваше обаче, не беше пълен този пейзаж.

Сблъсък, бум, изкуство на платно,
парченцата скали, сега са във едно, роди се, нашата Земя.
Но, нека да не е сама, сблъсък, бум изкуство на платно,
мъничка скала, блестяща с отражението на звезда, сестра! Нека е Луна.

Създаде още въздух и вода, дървета, почва... наченки на живот,
цветове сини и зелени... езера, реки, морета, океани.
Растения, цветя, ливади, планини обвити със сняг и със трева,
риби, птици, бозайници и всички нас!

Творение едничко на света, творение не хващащо ръжда,
не изпращай, моля те! Повече астероиди.

Обичаме те Млечен Път, Земя и Марс,
мъничка и нежна, озаряваща Луна.
Обичаме те, малка Слънчева система, пълна със живот и с нас.
Обичаме те, мъничка планета, за нас ти си, цялата Вселена!

Koprinka, Bulgaria
Picture: Elon Reeves, May 2019

II. ЖИВОТ

ПОРЕДНИЯТ СЕЗОН ЗАВЪРШВА

Последен епизод, на поредния сезон, отново ли живеем в повторение?

Героят никога не се променя, а сюжетът все един и същ,

Краят на лятото, полтъхът есенен идва към нас,
до болка познат, сценарий, сюжет.

Поредният сезон от безкраен ситком,
комедия от пропилян живот.

Първи, втори, трети сезон,
десет години не мръдна тоя позор.

Герои от детство, гимназии, студентски години,
герои пълни с интрига, живот неживян.

Време е за нов лист хартия и по-хубав писец,
сценарий нов се задава... живот номер две!

Мисъл, полтъх, есен, ветрец,
седя и мисля, мечтая... за нищо!

Само въпроси в главата,
въпросите сложни, отговори... крилати.

Всеки ден мислех, че е различен от вчера,
уви поглеждам и осъзнавам напразно.
Животът подмина тихо, мълчаливо,
аз бях този, който не му каза здравей!

Не падам духом, недейте и Вие!
Да, времето ускоряваше, а ние поспяхме.
Няма сега за нас да забави,
до последния дъх ще ни тества.

Дай ми таз химикалка проклета, подхвърли ми тоз лист,
искам да направя малко по-тактичен сюжет.
Скъсан сценарий, кошче, клечка кибрит,
нов сценарий с по-мгъдър творец.

[by_Alassia](#)

НЕПОКОРНО СЪРЦЕ

Напред и нагоре, върхове към небосвода изкачвам,
кръстопътища планински, никога не ще ме подведат.

Планината! Напомнят ли ти на живота тя?

Какво е той, животът? Неговият смисъл, защо сме тук?

Изкачваме ли се... само за да сме погребани в земята?

Подмини това! Оставете ми въпроса. Отговор единен, няма!

Планината, майко, има отзвук за всичките въпроси,

времето е спряло там на хълма, някъде в полето.

Времето! Това въртене на Земята бурно,

единствено и само него знаем, че някога ще го загубим.

Благослови ме, татко и прости ми греховете,

не последвах пътища семейни, ни традиции вековни.

А погледнах... татко, към живота на балкана,

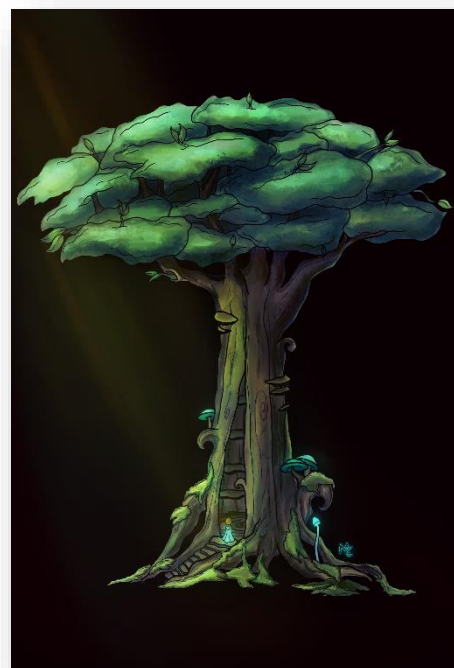
плениха ме дървета и цветята, влюбих се в земя прекрасна.

Сърце не се опитомява, не спазва нормите поробващи душата;

умът е хоризонт без мярка, расне и не спира да твори, и да мечтае.

Оставете ме да бъда... летяща мъничка пращинка, молекула, атом,

пътник в необятната Земя прекрасна.

[by_Alassia](#)

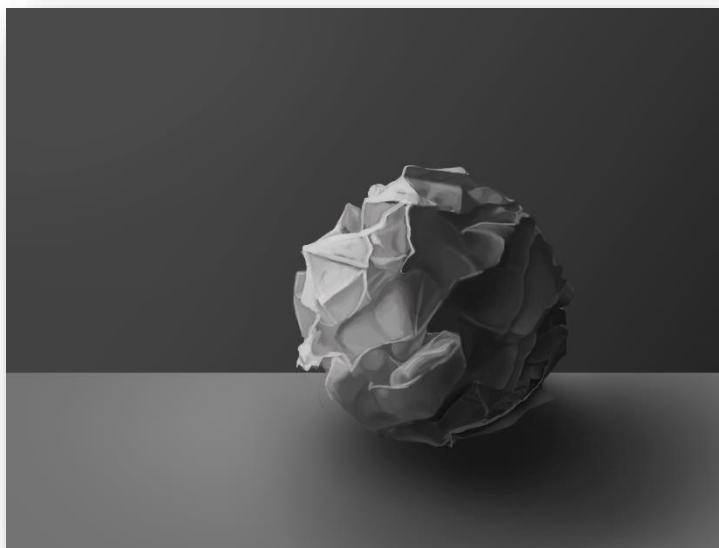
ГРОМОЛИ СЕ ПЛАНИНАТА

Дъждът роеше бурно, едро и зловещо,
сълзи на мъж, сбогувал се завинаги със своята любима.
Тъмно, мрачно, черно, неспокойно;
времето зловещо, също както и сърцето.

Буря се стоварва бясно и неумолимо,
върху цялото му тяло, с забити колене в земята.
Не бе знак на поражение във битка,
не бе такава тази сгромолена, мъжка сила.

Няма и не съществува! Никъде от както свят светува,
по-страшна, бясна и непоносима гледка;
По-зловеща от портрет на Едвард Мунк;
и пищящата от ужас му картина.

Да гледаш как гигантска, мощна планина,
Потъва бавно, тежко в пръста.
Дух и воля го напускаха от тялото човешко,
при всяка капка дъжда, биеща го, като бич в лицето.

[by Alassia](#)

ТЪМНА СЯНКА

Тъмна сянка ме преследва в нощта,
като вечерна птица, бродеща във тъмнина.
Побягнах аз с треперещи крака,
но не ме остави тя да се освободя.

От ужас вцепенен се спрях,
спря и тя до мен в пълен мрак, и тишина.
Опитах аз, да я излъжа ловко,
уви излъгал бях се сам.

Защо ме дебне тя сега,
опитвам се да разбера.
Тръгнал бях в ноща потайна,
пътя си да променя.

Побягнал бях от хаоса задушаваш,
уморен от натиска, уморен от глупостта.
От хора бездушевни... не знаещи, защо живеят,
като едnodневки чакащи смъртта.

Отвратен, стоях и наблюдавах:
злоба, завист, алчност и омраза.
Копнеех да избягам надалеч,
като гълъб от клетката освободен.

Нали аз бях различен,
бях този, който трябваше да промени Света.
Със светла мисъл озарен,
с необятен поглед надарен.

Погълнат бях от страх невидим,
доверието в хората... изкоренено.
На кръстопътя вечен аз стоях,
мислейки, коя пътека аз да избира.

Започнах да разпитвам хората,
за път, посока, мъничка насока.
Питах тези... от които бягах,
от които исках да се отлича.

Уморен от избора тъй важен,
впуснах се по пътя на тъпата...

Вървях с месеци, години...
пътят бе безкраен и един и същ,
Пейзажът бе замръзнал в тишина,
замръзнал сякаш беше недовършена картина,
от творец отдавна бродещ, не по нашата земя.

Загубих се от писъка на хората,
слушах и последвах чуждите сърца.
Заблудено щастие преследвах,
заблудих и другите с това.

Щастието бе изкуствено,
сълзите истински, но празни.
Любовта илюзия за бягство,
и аз изгубен в Света.

След мигове изгубени, безбройни... осъзнах,
гонеше ме моята сянка.
Тази от която се боях,
подказваше ми тихо тя... грешно си избрал.

Сега трябва бързо да реша, да продължа да бягам
по пътя тъй познат със хоризонт спокоен,
водещ той навярно до тъй тъжния ми гроб.
Дали пък да не спра, да се обърна и пътечка нова да проправя?

Тази, която преди години не направих,
където няма ясен хоризонт и с всяка стъпка, виждам нещо ново.
Планове за бъдещето правих без да знам, че вървя в посока,
посока водеща до тъмнина и самота.

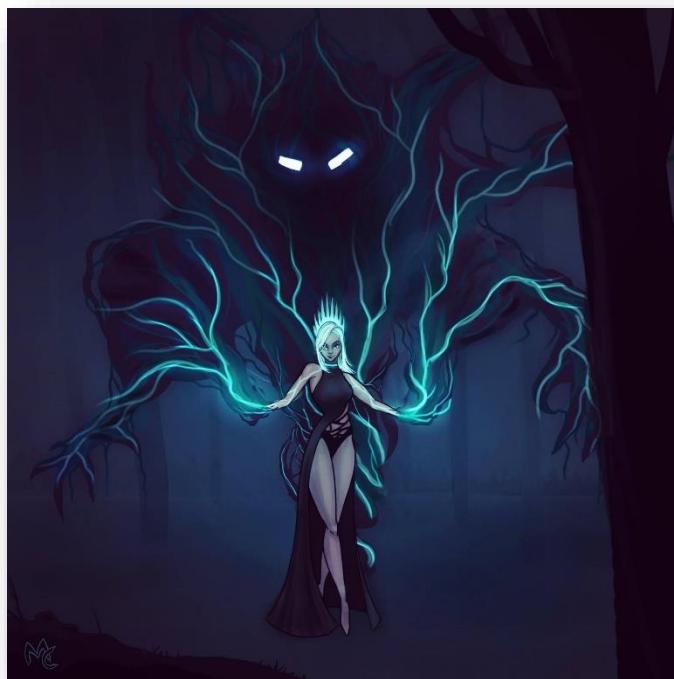
Плановете бяха план за бягство; сега го осъзнах!
Явно без да зная знаех, че поел съм грешно.
Планове красиви се превръщаха в „красиви“ мъки
и така година, две, и пет, и десет.

И сега ще счупя тези окови от „ръждясалото злато“,
посредствеността, която слушах.. време е да залича!

Бях във ясно неведение,
бях в летящото падение,
бях живият полуумрял,
бях във фалшиво състезание.

Бях пленник техен без да съм разбрал.
Живях по техните стандарти, мисли и по техни правила,
но уви за тях... сега съм прероден... огънят на младостта,
като Феникс се издигам, възроден от пепелта.

С чиста мисъл надарен,
живота си ще променя
и дори и да сгреша...
Нека бъде... СВОБОДА!

[by_Alassia](#)

МОМИЧЕТО ОТ ВЛАКА

Небрежно, ежедневно облекло, бяло яке и часовник,
раница на рамо, душа, въздишка, пролет.

Ритъмът сърдечен, глас, като на нежна струна,
вдъхнови ме да напиша тези думи, без подредба.

Без да подозира, че е вдъхновение и героиня главна,
аз съм си мечтател безнадежден, тя си знае, там...душата.

Отивам някъде, къде ли е това? Не зная!

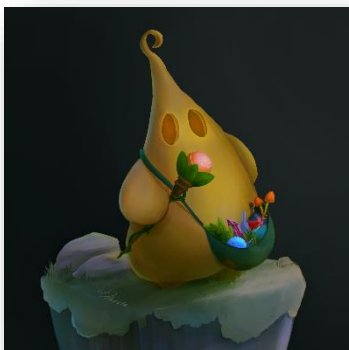
Уморен от ранни утрини, изцеден от вечери безсънни.

Тя някак...леко ми напомни на къде съм,
лутайки се из пътечка...сродна, мъничка частичка да намеря.

Нагърбил бремето на мисълта, в търсене на любовта,
момиче, ти ела, като птица разпери крила.

Време е да кажа аз здравей, да бъда твоята усмивка,
сън, мечта, реалност, блян, мираж...

Гара, спирка, изведнъж останах пътник сам,
а ти си вече само в този лист хартия.

by _Alassiaby

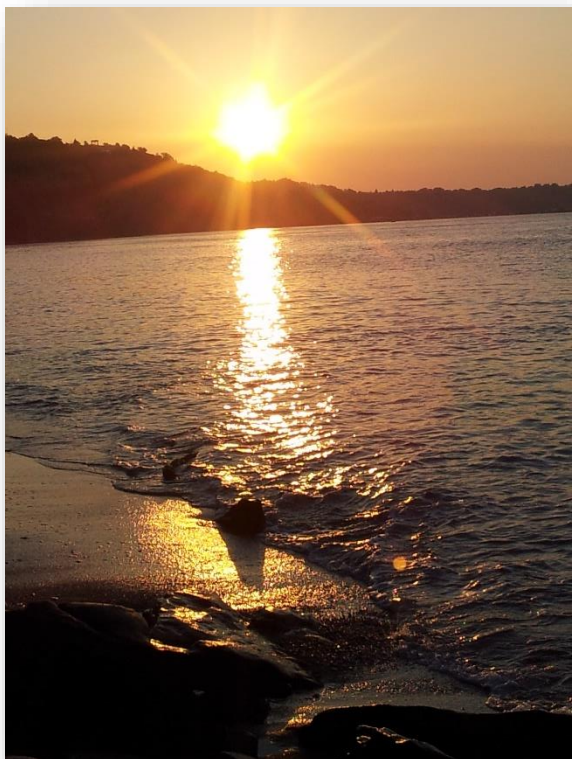
by _Alassia

ЖИВОТ КАТО НА СВЕЩИЧКА

Нашият живот е... като на свещичка,
ту гасне той и ту гори... ту се смеем и ту плачем ний.
В миг сме ний щастливи, после гаснем в пълна самота,
свещичка, моля те сега! Кажи ми как да продължа?

В миг светиш и гориш, после гаснеш и мълчиш.
Не зная твоята тайна, твоята радост и тъга,
кажи ми как да светя, как да продължа?
Сподели от твоя пламък... из през вековете.

Тъй гордо като назе светиш,
но тъй безмълвно като назе гаснеш в миг.
Свещ! Моля те сега, дай ми сила аз да продължа,
с мъдър пламък, веч да светя!

Photo: Skyboy46, Varna, Bulgaria

ЗВУКЪТ НА ВЛАКА

Момент изпуснат, неусетен и неизживян,
гара, спирка, поглед клет... момент усетен, но неизживян.
Кондуктор свири, пара вдига влакът, Тутуф-тутуф, Тутуф-тутуф.

Момент изпуснат, неусетен и неизживян,
гара, спирка, поглед клет, Тутуф-тутуф

Гара, спирка, поглед жив! Оставаш тук на тази гара.
Дни, месеци, години... няма звук, няма вече, влаков звън.
Безвремието бързо отминава, от живота почти и не остана,
копнееш за звука, копнеж за звук на младостта. Няма го Тутуф-тутуф.

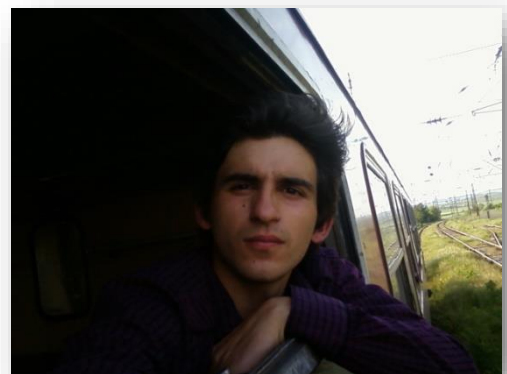
Моменти! Много са неизживени, изпуснати и отменени.
Години минаха и отлетяха... Няма го, звукът на влака.

***

Ето го отново, влаков звън, отново във купето, полъх на ветрец.
Тутуф-тутуф, живееш, обичаш и мечтаеш, Тутуф-тутуф.

Гара, спирка, усещане, любов, живот и нов момент, Тутуф-тутуф
Пълно е със спирки и със спомени напред, искаш да ги изживееш.

Тутуф-тутуф, Тутуф-тутуф
Гара, спирка. Смърт. Конец

Photo: Skyboy46, Varna, Bulgaria

БУНТОВНИЧЕСКО СЪРЦЕ

Каж ми, майко, защо скърбиш за мене?
Тук, на таз Земя и жив съм!
Разбирам, не съм във бащина страна,
надалеко... от леглото в което съм роден.

За мъдрост, аз заминах, майко,
да се уча и да мога да се върна с плам.
За теб, за братя и сестри, семейство,
за фамилно име, да е живо занаяпред.

Боли! Душата пълна е със гняв и страх, със злоба!
Планински... бурите бушуват в моето сърце.
Робство, модерно ни застигна,
сърцето ми е мъжко и не ще се преклони.

Да робувам, ден и нощ за сребърна стотинка,
няма хляб на тази маса, няма и надежда!
Може и да нямам пистолет около кръста,
не съм ни Дякон, нито плавам със Радецки!

Животи на апостоли погубени за свобода и мир,
ооо, майко, мина близо век и половина.
Не остана вече и следа от извоюваната свобода,
никъде не се задава, няма я на хоризонта.

Не бъдете тъжни, не проливайте сълзи,
бунтовническо стана, моето сърце.
Пейте песен за мене, братя мои,
пейте с моята любима, думайте за мен!

О, лесно е и двете ми очи да си затворя,
да се върна и да се оженя, и дете в люлка да стои .
Но тез копнежи мои побледнях,
избледнях те пред любовта, към моята страна.

Ще се върна, когато никой не очаква,
пълен с мъдрост и огнище от стомана.
Барабани, гайди и дудук ще свирят,
За мен, за теб, и всички назе. За цялата родина.

С хартия и писец... нека бъдем цяло,
воля, чест, думите на мъдростта.
Ако и това не ще помогне да прекършим тази орис,
то тогава нека им припомним наш девиз!

Свобода или смърть!

by [Alassia](#)

СВОБОДА В ОКОВИ

Нация поробена в окови, майки плачещи в печал,
живеещи с надежда, син и щерка, пак в прегръдка да усетят.
Бащи, заминали в далечната чужбина,
свобода ли е това, кажете?

Имаше ли смисъл от бой за свобода,
свобода описана с писалка, лист хартия?

Поробени отново, но от наш народ,
обекти, вещь на предателската стан.
Защо глава сломихме пред самите нас?
Защо ни беше тази свобода, сами да се поробим пак?

Не зная аз, не съм и чувал за народ, копаещ собствен гроб,
защо побягнахме, защо застигна ни страхът?
Побягнал бях и аз, но тук стоя сега,
на Българска земя крепящ се и под наш си небосвод.

Нека грабнем дух и воля, нека бъдеще и свобода да покорим,
ако някой вземе ги и изгори ги, ако ги захвърлят те без срам.
Нека грабнем ний оръжие, нека с поглед лъвски се обединим,
революцията братя идва, ние я зовем!

България глава,
    пред никого не скланя!

[by Alassia](#)

ЗАСЛУЖАВА ЛИ СИ?

Великденски бомбардировки, стрелби без жал,
убийства, робства и мъчения безкрай!

Армии във прицел всеки ден и без посока,
седем континента, една човешка раса и позор.

Деца в робски труд, загробени души за златен грош,
бури, епидемии, въздухът от кислород лишен е.

Гори, савани в бурни пламъци изгарят... наводнения, потопи,
на бели, черни, сини и червени разделение си правим.

Животинки с жив живец във тях, живи се измъчват, живи плачеха във мрак!

Половината отрова... в океана, а другата във почвата посята.

Дух, облицован във червило, силикон, защо погубваме душата чиста?

Ще изчезне и тоз човешки период, ще изчезне със следите си, тъй смъртоносни.

by [Alassia](#)

НЕКА ВИ ПОПИТАМ

Нека Ви попитам нещо скъп читателю,
бъдете честни и със себе си.

Спомняте ли си за всяка есен, зима,
всяка пролет и за всяко лято?

Всеки миг прекаран в работа и похабени часове?
Всяка нервна криза и дни прибирайки се късно в дома?
С дъх прохладен и студен към този тъй любим човек,
да се сърдиш на приятел, половинка, или пък дете.

Кажки сега, помниш ли целувката си първа?

Емоция от радост... този пръв куплет?

Ден рожден с приятели, семейство,
свободата да си пътник по Света?

Кажки сега... дали си заслужава,
цялата отрова в бащино огнище?

Да подкрепяш онзи дето те подклажда,
да изгаряш всичко, дето го твориш.

За онзи, който пукнат грош не дава,

За теб, семейства или родна стряха.

Остави това, едва ли утре ще се променим,
но нека осъзнаем ний, това поне.

Едничка е само нашата константа... животът, рано или късно, свършва!

За мен, за теб и тоз любим човек, както и за таз планета.

Животът... дълго и красиво изречение, с малко грешчици по пътя,

Да напишем хубави поеми... в последната глава, само те ще бъдат важни.

НЕВЪРЛЕНД - НЕДЕРЛЕНД

Дъжд, дъждовни капки, небе в боята сиво;

да, знаей, че навън е лято!

Не говори сега, това е моят стих без грация,

не помяна вече слънцето лъчисто.

Пътувал бях далеко от дома, в забвение,

преследвах пуста северна звезда.

Облаците мрачни, всичките в нюанс на тъмно сиво,

лято, зима, есен ли е, или пролет?

Вятърът появява ураганно,

следобед се задава и дъждът.

По-силни ветрове през вечерта,

последвани от буря, носеща тъга.

Щастлив ли съм? Далечно от домът ми, казва се, България!

Да, знам, че съм в напреднала цивилизация,

но слънцето е някак, по-студено тук.

Винаги ли е над облаците извисено, скрито?

Няма Стара планина, ни Дунав,

няма Вазов, из Тракийска равнина.

Няма Рила, няма Пирин, ни златистите поля,

де е моя Варна и Черното море?

Но, нека да се върна пак към таз, далечната страна,

електрически билети, електрическа храна.

Електрически пътеки, електрически слова,

но това не означава нищо, за сърцето изцедено.

Няма върхове планински и поля,
няма гледка, няма светла бъднина.
Само пътища от работа до вкъщи.
Жив ли съм? А може би умрял?

Съжалявам, не исках да сломя духа Ви,
само Ви споделям таз неволя и тъга.
Къде е слънцето горещо, къде е синьото море?
Къде се крие въздухът планински и очите на дете?

Облаците се разчупват малко, нещо се подава... слънцето ли е това?
Малко по-душевно става, но не си България.
Не си копнеж, не си чаровна стряха, нито Невърленд,
ти си само... голяма, плоска Нидерландия.

[by_Alassia](#)

КАК ЗАВЪРШИ ВЕЧЕРТА?

Спомняте ли си историята за момичето от бара?
Откраднатия танц и нейната усмивка?
Момичето, което изпратих до вратата в пълен мрак;
Как приключи историята? Нека Ви разкажа.

Вратата се отвори, прекрачих този праг,
танц, прегръдка и целувка в този такт.
Целувка, втора, после трета в този Ритъм & Блус,
минута, две и после трета... дали не бяха часове?

Часовникът тик-така, кратка пауза,
запалка и цигара, чаша вино, дим.
Черна котка, девет живота, и ето ни отново.
- Спалнята е в таз посока, нека ти покажа.

Като Слънце, греещо при лунно затъмнение,
така телата ни се сляха в този час.
Светът сега бе само фон на нашата картина,
рисуваща страстта, и емоцията в нас.

Когато този момент отмине и младостта ни отлети,
ще погледна към Луната и звездите, ще ми нарисуват твоето лице.
Този живот би бил чаша наполовина празна,
без моментите, миговете с теб!

Благодаря! За спомените и за всичките картини наши,
емоциите споделени между нас, желания течащи в нашите вени.
Така завърши тази вечер, такъв беше и целият сезон,
истории от вече цели три години, от една едничка вечер и от този танц.

III. С РИТЪМ НА МУЗИКА

СРЕДНОЩЕН ТАНЦ

Минах покрай теб, видях те... не казах нито дума,
защо не послушах чувството, което ме обля?
Спомен, силует на твоето лице,
сега отново подминавам в този бар.

Танцуваш, пееш... пълен глас и свобода,
смехът ти бе, като звук на ангел в небеса.
Тялото ти... танцува сякаш е извън контрол,
подминаваш покрай мене, като летен бриз.

Бе дълбока зимна вечер,
но твоят ритъм бе във пролетта.
Часовникът тик-така, близо е до полунощ,
знаех, че трябва да открадна този танц и теб.

Два шота на масата, отидоха до бара за още един,
минавах през тълпата, ритъмът се ускорява.
Тик-Так, Бам-Бам, стрелката удря полунощ,
Казах, хей, хванах твоята ръка, прошепнах тихо на ухо,
този ритъм наш е, аз ще водя този танц.

Почувствай музиката, усети го тоя блус,
допир и усмивка, дансингът е наш.
Танцът преминава от Танго във Суинг,
Тромпетистът свири Глен Милър, "In the mood."

Танц, втори и после още един,
емоции и страсти, препускащи във вечерта.
Нека спрем за малко, да излезем във снега,
палтото ти ще взема, искам да запазим тази топлина.

Усмихна се, засмя се, запали и цигара,
улиците са сънливи, навън сме само аз и ти.
Градът е тъмен, тих, а светлините отшумяват,
не тръгвай в този мрак сама, позволи да те изпратя.

Два шота на масата, отидоха до бара за още един,
минавах през тълпата, ритъмът се ускорява.
Тик-Так, Бам-Бам, стрелката удря полунощ,
Казах, хей, хванах твоята ръка, прошепнах тихо на ухо,
този ритъм наш е, аз ще водя този танц.

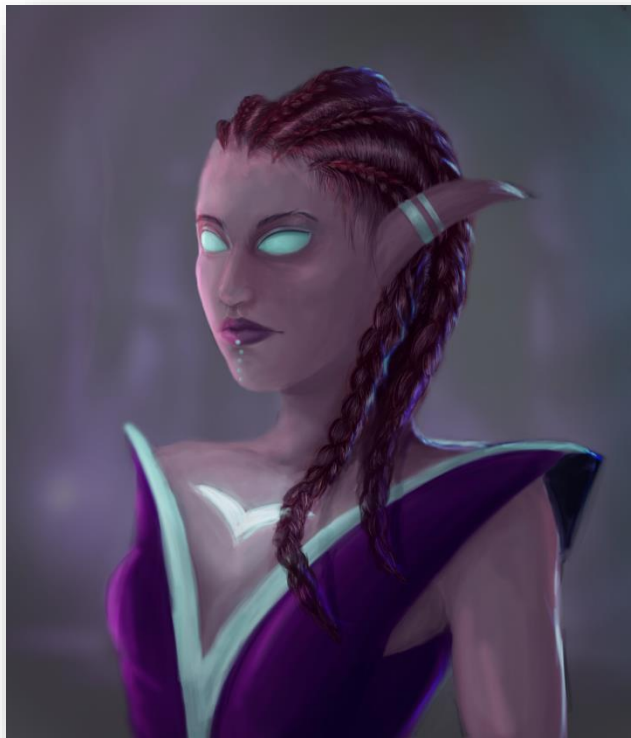
Пред вас сме, навеждам се да пожелае лека нощ,
прегърнах те, усмивка, топлина, въздишка.
Допир по лицето, поглед във потайните очите,
устните студени, сега затоплят се във танц.

Целувка лятна, но през Февруари,
ще го помня тоз момент.
Бях усещал и преди целувка,
явно бил съм заблуден.

Два шота на масата, отидоха до бара за още един,
минавах през тълпата, ритъмът се ускорява.
Тик-Так, Бам-Бам, стрелката удря полунощ,
Казах, хей, хванах твоята ръка, прошепнах тихо на ухо,
този ритъм наш е, аз ще водя този танц.

Целувка, втора, трета, отдавна не е полунощ,
Емоциите... навигатор са в нощта.
Прочитаме си мислите греховни,
поглед, втори и отключена врата.

Как това ли ще завърши?
Позволи ми аз да поведем.

[by Alassia](#)

ВЪПРЕКИ ВСИЧКО

Знам, че името ти се римува със опасност,

знам, че изгаряш женските души.

Караш тялото ми да трепери,

желания, възпламеняват се от теб.

Знаем, че скочих в дяволската пещера,

видях ръба, преди да падна в мрака.

Падането бе болезнено, но някак грациозно,

не го видях преди ударът с реалността.

Въпреки всичко, което знаех, че ще ме направиш,

Въпреки всичко, което знаех аз за теб.

Отворих си душата, ангелски крила,

летях със теб, до залеза на любовта.

Отворена душата, сърце и тяло,

дадох ти като подарък всичко в мен.

Всичко, което ти направи бе да ми дадеш надежда,

надежда с тъмнина, маскирана във светлина.

Вярвах в теб, кръвта във вените кипеше,

луди чувства в мислите, сърцето.

Но, лутане във мрак, защо ми даде?

Илюзия от Холивудски сериал.

Въпреки всичко, което знаех, че ще ме направиш,

Въпреки всичко, което знаех аз за теб.

Отворих си душата, ангелски крила,

летях със теб, до залеза на любовта.

Сега летя самичка, отново съм свободна птица,
весела под слънчевата светлина.

Тъмнината, бавно, напуска ми сърцето,
Светлината, пак изгрява в моята душа.

Винаги ли аз ще бъда тази дето търси?

Любов, доверие и другите съставки.

Винаги ли аз ще бъда наранена?

Колко белези ще носи таз душа?

Въпреки всичко, което знаех, че ще ме направиш,

Въпреки всичко, което знаех аз за теб.

Отворих си душата, ангелски крила,

летях със теб, до залеза на любовта.

Колко още аз ще търся?

Нищо! Той светът си е голям.

Пълна съм с живот във мене,

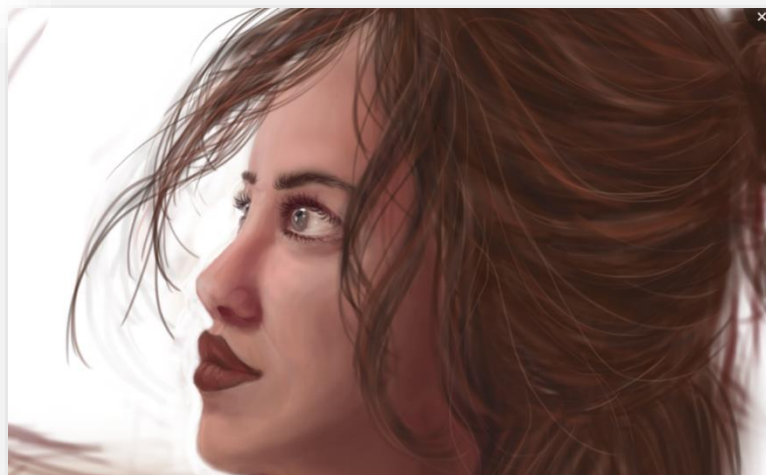
ще го споделя със този Свят.

Нека... любовта да търси мен,

А аз ще бъда песнопойна птица.

Навсякъде около мен разцъфва Пролет,

летя освободена аз, над небосвода.

[by Alassia](#)

КЪСАМ ВРАТОВРЪЗКАТА

Небе дълбоко, тъмно синьо... погледнете към Луната,
духът е в небесата, нямаме контрол сега.

Чакан дъжд в пустинята ще падне,
но няма той да потуши, огъня в сърцата.

Събирайте багажа, взимайте китари и напред,
безкраен път ни чака, няма вече дом за нас.

Няма градски светлини, няма ги фалшивите съвети,
само евтини мотели, под вечерното небе.

Ограничения на скоростта, умерено ги надвишаваме,
магистрални знаци, с мярка ги прескачаме.

Ограничения на скоростта, умерено ги надвишаваме,
магистрални знаци, с мярка ги прескачаме.

Какво се случи? Все още всеки е във шок!

Вчера щях да бъда костюмирам, безразсъден роб.

Сега нося свобода и нямам вратовръзка,
няма я и малката, проклета, зомбирана кутийка.

Моето момиче, спаси ме тя от мен,
явно беше нещо повече от еднократна среща.

Ограничения на скоростта, умерено ги надвишаваме,
магистрални знаци, с мярка ги прескачаме.

Ограничения на скоростта, умерено ги надвишаваме,
магистрални знаци, с мярка ги прескачаме.

ЕЛА С МЕН

Луната озарява небосвода тъмен,
умът е пълен с приключения.

Ела да ги вземеш, ела да ги вземеш,
да извикаме силно двама сега.

Среднощният влак минава точно през мен,
звук от скорост, двигател летящ.
Ела през мен, Ела през мен,
Всеки крещи моето име.

*Живея свободен, движа се със скоростта на светлина,
и гравитация не може да ме задържи.
Мечтая копнежи, сърцето ми пред сблъсък,
летя през космоса с дух във ума.*

Чувам гласове, идващи изпод гората,
звук на вълци, сърцето бие във ритми.
Ела да го усетиш, ела да го почувстваш,
Страхуваш ли се във вечерта?

Бягащи коне, някъде в далечината,
Свобода! Препятствия високи прескачат.
Ела скочи сега, ела скочи сега,
вятърът води през тези поля!

Живея свободен, движа се със скоростта на светлина,

И гравитация не може да ме задържи.

Мечтая копнежи, сърцето ми пред сблъсък,

летя през космоса с дух във ума.

Въртя се сякаш съм извън този свят,

аз съм като танк, готов за стрелба.

Ела огън, Ела огън

Усеща ли се топлината?

Над облаците изведнъж почвам да летя,

чуйте гръмотевицата, почувствайте дъжда.

Ела на високо, ела на високо,

Люси е тук, в търсене на диаманти.

Живея свободен, движа се със скоростта на светлина,

И гравитация не може да ме задържи.

Мечтая копнежи, сърцето ми пред сблъсък,

летя през космоса с дух във ума.

Напускам планетата, аз съм телескоп,

сокол, дракон, летя над звездите.

Ела на космическа разходка, ела на космическа разходка,

Гравитация не ще ни намери, по-бързи сме от светлината.

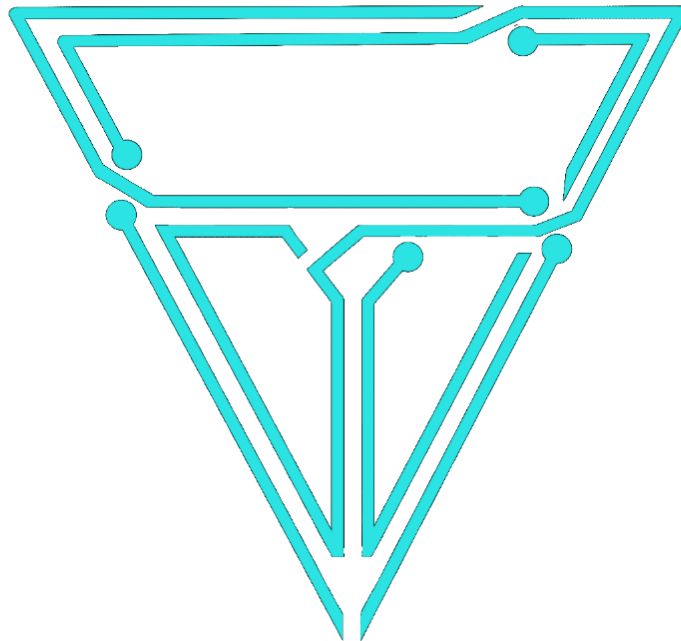
Аз съм космически кораб, минаващ през Марс,
Млечният път се смалява, Андромеда, идвам сега.
Ела на приключение, ела на приключение,
когато душата е толкова високо, Вселената се смалява.

Живея свободен, движа се със скоростта на светлина,

И гравитация не може да ме задържи.

Мечтая копнежи, сърцето ми пред сблъсък,

летя през космоса с дух във ума.

[by Alassia](#)

РИТМО ЛА ВИВА

Хайде, мила, върви до мен,

напраи Макарената с мен.

Какво те задържа?

Не се стеснявайте в нощта.

Señorita que te esta deteniendo?

No seas tímido esta noche!

Усещаш ли шампанското по твоите вени,

позволи ми да споделя от вкуса.

Сладко, горчиво, някак познато,

какъвто и да е вкусът, ще го опитам отново.

Es dulce o es amargo

Cualquiera que sea el sabor. ¡ mi amor!

Не се притеснявай от хората, остави ги да зяпат в душата,

да направиме Румба, танцувайки цялата нощ.

Въртейки се в ритмите на Sabana... el la grande!

Ще ти дам причина да посетим Сиера Маестра.

No te preocupes por las personas, deja que miren dentro del alma,

Hagamos la rumba, bailando toda la noche.

Girando al ritmo del Kuban... Increíble,

Te daré la oportunidad de visitar la Sierra Maestra.

Луната е тук, да постави теб под нейния лъч,

ти си център, на този танцов кръг.

Завъртане, въртене... няма стени, които да ни задържат,

тялото ти се движи... out of this space.

Тялото, движещо се в ритъма на Мандинга,
ти си роден да танцуваш под звука, живеещ в твоето сърце.

Полунощ вече е далечно минало, дали?

Не обичаш ли, когато времето не се измерва със часовник?

la medianoche es ahora un pasado distante,
no te encanta cuando el tiempo no se mide con un reloj

Не се притеснявай от хората, остави ги да зяпат в душата,

да направиме Румба, танцувайки цялата нощ.

Въртейки се в ритмите на Sabana... el la grande!

Ще ти дам причина да посетим Сиера Маестра.

No te preocupes por las personas, deja que miren dentro del alma,

Hagamos la rumba, bailando toda la noche.

Girando al ritmo del Kuban... Increíble,

Te daré la oportunidad de visitar la Sierra Maestra.

Историята на Хавана се разгръща в твоя танц,

Позволи ми да го смеси с Пуерто Рикото във мен.

Забрави за утре, ритмите живеят се сега,

Ай Хавана, Ай Ай Ай, Колумбиана!

Няма втори шанс да живеем в този момент,

На сутринта, за нищо няма да се съжالياва.

Нашият звук е слънце от тропиците,

нашият ритъм носи живот дори и във Сахара.

Nuestro sonido es sol en los trópicos,

nuestro ritmo trae vida включително al Sahara

CREDITS

&

Моника Стоянова,

за предоставянето на всички оригинално проектирани чертежи.

Instagram at: [alassia](#)

AlassiaArts в ЕТСИ, където можете да получите оригинални
и персонализирани дизайни

www.alassiaarts.etsy.com

БЛАГОДАРЯ ВИ, ЧЕ ИЗБРАХТЕ ТАЗИ КНИГА

КОД ЗА ОТСТЪПКА: "BOOK10" ЗА -10%

ЗА ETSY

[AlassiaArts](#) - ETSY

[MySkyPet](#) - ETSY

[ElonReevesArts](#) - ETSY

Hello :) I'm Elon's sister and I'm a freelancing self-taught artist with a passion for painting portraits. Enjoy a selection of styles that you can choose from. I work with love and high attention to details.

MySkyPet – Designed for Pet Lovers

www.myskypet.com

www.myskypet.etsy.com

www.myskypet.redbubble.com

ElonReevesArts

www.elonreevesarts.etsy.com

E FIND US ON ETSY
find a special collection of our best designs

myskypet.etsy.com

myskypet.redbubble.com

MySkyPet
Designed for Pet Lovers Visit us on www.myskypet.com
North Carolina, United States
8 Sales ★★★★★

AND REDBUBBLE
explore lots of unique products with our designs

THE SKY IS THE LIMIT

DESIGNS FOR PET LOVERS

Originally Designed T-Shirts, Hoodies & Coffee Mugs

EXPLORE OUR A.SAP COLLECTION

WHERE IT'S COOL NOT TO BE COOL

Originally Designed T-Shirts, Hoodies & Coffee Mugs

ЗА КНИГАТА:

Стихотворенията за „Любов“ и „Живот“ са написани по реални случки от живота. Всяко стихотворение представлява преживяване. Нашето пътуване винаги ни казва нещо.

От нас зависи да го изразим с думи и наистина да намерим смисъл за себе си. Кратката книга е леко четиво за различните емоции, които можем да изпитаме и че винаги има посока, дори в самостоятелните пътувания. „Един ден от живота“ е стихосбирка

ЗА АВТОРА:

Стоян Стоянов, (Skyboy46) е пътешественикът в живота, който събира чувствата в уроци в късо и свободно звучене. Създател на MySkyPet, място, предназначено за любителите на домашни любимци и изразяващо вашия стил.

Роден през 1991 г. в България. Вегетарианец от 2008 г., с мечта да помогне за облекчаване на живота на бездомните животни в родния си окръг. Възможността за подпомагане на приюти за животни е бъдеще е мечта, която да се осъществи.

MySkyPet

AlassiaArts

ЛИНКОВЕ:

www.skyboy46.com

www.linktr.cc/skyboy46

